

det skal lade sig gøre, maa det danske Marked være forbeholdt de danske Varer. Jeg kunde i denne Forbindelse have Lyst til at spørge, om der ikke ogsaa for Socialdemokratiet, dette store Parti, kunde være Grund til at overveje, om der ikke ogsaa her var en Vej frem til at skaffe Arbejde til adskillige Tusinde af dem, der ikke nu kan finde Beskæftigelse.

Men det Spørgsmaal, det her drejer sig om, er ikke blot et Erhvervsspørgsmaal og ikke blot et Arbejderspørgsmaal, det er ogsaa et finansielt Spørgsmaal. Det viser sig Aar efter Aar, at den Udførsel, Danmark kan præstere af Flæsk, Smør, Æg og hvad vi ellers kan udføre, ikke kan dække Indførselen fra Udlandet. I Aaret 1925 indførte vi f. Eks. Kartoffler for ikke mindre end 2 Mill. Kr., en Vare, der med største Lethed kunde dyrkes her i Landet; vi indførte Spiseløg for 1 Mill. Kr. og Æbler for 5½ Mill. Kr. I alt indførte vi af Grønsager og Frugter, Sydfrugter medtaget, for ikke mindre end 30 Mill. Kr. Vi er altsaa paa et Omraade, hvor det drejer sig om Varer, som, naar vi undtager Sydfrugter og enkelte andre Ting, meget godt kunde dyrkes herhjemme, med til at forøge det Indførselsbeløb, som overstiger vort Udførselsbeløb. Men de Penge, som vi paa den Maade sender til Udlandet, skal vi jo have hjem igen. Enten skal vi have dem hjem ved at sende endnu flere Varer til Udlandet, og trods al Dygtighed og Ihærdighed kan Landbruget, i alt Fald i Øjeblikket, ikke sende tilstrækkeligt af Varer til Udlandet. Og saa er der ikke anden Vej at gaa end den, vi i de sidste 10 Aar i høj Grad har benyttet, nemlig at tage Pengene hjem ved Laan, og naar et Laan forfalder, saa optager Staten et nyt Laan til at dække det gamle med. Saa kører Svikmøllen, og saa lægger vi bare de Byrder, som vi er med til at paaføre Landet, over paa den Slægt, der kommer efter, paa vore Børn og Børnebørn, og lader dem klare de Vanskeligheder, vi har stedt Landet i.

Det forekommer mig, at ogsaa af den Grund, ogsaa finansielt set, er dette Spørgsmaal om en stærkere Udnyttelse af den danske Jord værd at tage op til Overvejelse og kan ikke afvises med nogle gamle Doktriner, som i alt Fald i en vanskelig Krisetid ikke har noget at sige. Vi har Jord nok, og vi har Hænder nok, vi har ogsaa villige Hænder nok til at tage fat, her drejer det sig kun om at faa Lov til at dyrke og faa Lov til at have Markedet for os selv. Nu ved jeg godt, og det vil sikkert blive fremført af senere ærede Talere, at Told — ja, man maa jo ikke

gerne bruge Ordet Told, men i alt Fald at et saadant Kriseværn, et saadant Værn om et dansk Erhverv, vil bringe Varefordyrelse. Det er den Bussemænd, der altid bliver vist frem. Det er jo nu værd at lægge Mærke til, og det er for øvrigt ret interessant, at selv om der kan være Tilfælde, hvor Resultatet kan blive en Varefordyrelse, kan man ogsaa meget let paavise Eksempler, hvor det modsatte er Tilfældet, hvor det kan føre til en Prisnedsættelse. Der har i Dagbladet „Politiken“ for den 17. Juni været en Artikel af Direktør Chr. Olesen om dette Spørgsmaal, og han oplyser heri, at Kartoffelmel — jeg vil i Parentes minde om, at netop vore Kartoffelmelsfabrikker er et af det danske Folks Smertensbørn — i Sverige har en Beskyttelse af 20 Kr. pr. 100 kg, og at dette gør, at Sverige i udstrakt Grad fabrikkerer sit Kartoffelmel selv. I 1915 var Forholdet det, at Kartoffelmel kostede 41 Kr. pr. 100 kg i Danmark, men i Sverige 25 Kr.. Nu vil man maaske sige: Ja, det var i 1915, men hvordan er Forholdet nu? Ja, i 1927 koster det i Sverige 29 Kr. med den Beskyttelse, de har, og i Danmark 30 Kr., Detailprisen er i Danmark 48 Ø. pr. kg og i Sverige 46 Ø. Det viser sig altsaa, at Sverige har kunnet arbejde uden at blive generet af Udlandet, og det har gjort, at de kan sælge Kartoffelmel billigere, end vi kan her i Danmark, hvor vi faar det fra Udlandet. Og imedens staaer vore Kartoffelmelsfabrikker, der blev bygget under Krigen, ledige og tomme, og paa Jorden dyrker vi Korn i Stedet for Kartoffler, der kunde indbringe det dobbelte eller det tredobbelte.

Jeg skal nævne et andet Eksempel, som er meget typisk, og det er ganske frisk, for det er fra de sidste 8—14 Dage. Det drejer sig ogsaa om Kartoffler. Her i Danmark er der Jord nok til, at vi kunde dyrke de Kartoffler, vi har Brug for, men saa snart Vinterfrosten er ovre, og vi naar hen i Marts—April, kan vi regne med et meget lille Forbrug af danske gamle Kartoffler, fordi Indførselen foregaar i stærke Strømme her til Landet. Som jeg nævnte før, vi køber for et Par Mill. Kr. Kartoffler hvert Aar, men der er altid en Del af Befolkningen, der maa bruge gamle Kartoffler, fordi de ikke kan betale Priserne for de nye, der jo ligger betydeligt højere. Der dyrkes altsaa ikke tilstrækkelig mange Kartoffler her i Danmark. Nu er Sommeren kommet sent i Aar, og derfor er de gamle Kartoffler sluppet op. Hvad er saa sket? Netop i disse Dage er der sket det, at Danmark har købt sine Kartoffler i Sverige. Der er i forrige Uge kommet 8